

STRUČNE KNJIGE NA INTERNETU

Pomalo smo u početku bili zbunjeni u pokušaju predavljanju dvaju neobičnih knjiga koje zapravo postoje samo na internetu. Riječ je o virtualnim knjigama prof. dr. sc. Zdravka Linarića koje svaki čitatelj može pronaći na adresi: www.grad.hr, kad klikne na ime tog predavača na Katedri za tehnologiju građenja u Zavodu za organizaciju građenja Građevinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Naslovna stranica „knjige“ o građevinskim strojevima

Ispod osobnih podataka pod nazivom Pridruženi dokumenti nalaze se naslovi: 1. knjiga – *Knjige o građevinskim strojevima* i 2. knjiga – *Tehnologija građenja I*. Kada se uđe u jednu od tih knjiga otvara se nešto poput sadržaja ili prikaza pojedinih poglavlja. Tako u "knjizi" o građevinskim strojevima ima pet poglavlja: *Leksikon strojeva*, *Učinak građevinskih strojeva*, *Troškovi strojnog rada*, *Izbor građevinskih strojeva* i *Postrojenja*. Uz svako je poglavlje, koje je u pdf formatu, pridodana i njegova veličina u Mb (megabajtovima), a

ovdje su najveća poglavlja *Postrojenja* (2,4 Mb) i *Leksikon strojeva* (2,3 Mb), dok je poglavlje *Troškovi strojnog rada* značajno najmanje (470,7 Kb). Veličina dakako ovisi o količini teksta, ali mnogo više i o količini i veličini slika kojih zaista ima mnogo u svakom poglavlju.

Slično je i u 2. knjizi. Tamo ima 8 poglavlja, točnije rečeno cjelina. U prvoj su cjelini poglavlja od 1 do 4 (veličina 1,5 Mb), druga je poglavlje 5 (4,2 Mb), a slijedi poglavlje 6 (1,6 Mb), poglavlje 7 i 8 (3,2 Mb), poglavlje 9 (1,8 Mb), poglavlje izbor (1 Mb), primjer 1 do 3 (2,1 Mb) i primjer 4 (921,1 Kb).

Pažljivijim listanjem pojedinih poglavlja uočava se da se zapravo radi o predavanjima koje prof. Linarić održava na dodiplomskom studiju iz predmeta Građevinski strojevi, Strojni sustavi i postrojenja te Tehnologija građenja. Zapravo radi se o svojevršnim svima dostupnim skriptama koje svako može skinuti s interneta na svoje osobno računalo te prema potrebi i isprintati. Često su studenti, posebno tamo gdje nije bilo odgovarajuće stručne literature, od svojih bilježaka s predavanja znali izraditi i kopirati skripte koje su potom međusobno razmjenjivali. Takve su skripte bile vrlo neujednačene, a mjestimice i netočne i neprecizne. Slično su radili i neki predavači koji su svoja predavanja znali umnožiti i potom dijeliti ili prodavati studentima. Inicijativom prof. Linarića sve se to promijenilo jer student može vrlo lako doći do cjelovitog predavanja iz određenog kolegija, a siguran je da su svi podaci točni i precizni, što više ima izuzetno mnogo slika i crteža u boji. Čak su posebno važni podaci u tekstu označeni bojama, upravo

onako kako to čine studenti u svojim podcrtavanjima u bilješkama ili knjigama. Pridodane su i brojne web adrese ako student o nekom problemu ili temi želi saznati nešto više.

Nije nam poznato je li prof. Zdravko Linarić sam došao na ideju da na ovaj način predstavi svoja predavanja ili je na to naišao čestim "surfanjem" po internetu u potrazi za podacima o građevinskim strojevima i tehnologijama građenja koji su predmet njegovog pedagoškog i stručnog djelovanja. To zapravo i nije važno, ali je svakako vrijedno pozornosti. Radi se o najdemokratskijem pristupu sadržaju predavanja pojedinog nastavnika koji je pregledan, sustavan, točan i potpuno besplatan. Za svladavanje gradiva studenti trebaju samo upaliti kompjutor i početi učiti jer su im svi podaci smjesta dostupni.

I površnim "listanjem" ovih neobičnih i zanimljivih "knjiga" može se uočiti da je gradivo pregledno i sustavno izloženo. Uostalom ako se sve isprinta, posebno s printerom u boji, smjesta se i ima "prava" knjiga.

Pitanje je zašto prof. dr. sc. Zdravko Linarić nije sve ovo što je stavio na internet poput drugih ukoricao tvrdim omotom u opsežne i za studente obično vrlo skupe knjige. Vjerojatno upravo zato da bi sve bilo studentima što dostupnije i jeftinije. Jednostavno se potrudio da svoje bilješke za predavanja studentima približi na što jednostavniji, prikladniji i najbrži mogući način.

Pokazali smo jedan dobar primjer prikaza predavanja sveučilišnog nastavnika. Ne znamo ima li još takvih primjera, a mislimo da bi bilo dobro da kada i to bila češća praksa.

B. Nadilo